

вж отъ туй прѣмеждіе, да ся завърнѣ като блудныйтъ сынъ при родителитѣ си, и да бѣдѣ за напръдѣ покоренъ вече на разумнытѣ имъ свѣты.

Но на другыйтъ день щомъ сѣкнѣ вѣтрѣтъ и ся утиши морето, кроежитѣ ми ся промѣнихъ, и азъ пакъ хванѣхъ да слѣдвамъ обыкновенныйтъ животъ на ладіеритѣ! — да ямъ, да пиѣ и да ся веселѣ съ тѣхъ, като забравихъ прѣминѣлото прѣмеждіе, и обѣщаніята ся къмъ Бога и удушихъ въ мене ся гласѣтъ на свѣсть-тѣ си. — Но Божій промыслъ ми приготвялъ новъ урокъ, защото въ шестыйтъ день на плаваніето ни, като стигнѣхмы близу до крайбрѣжіята на Ярмутъ, прѣтеглихмы еднѣ не по-малкѣ отъ прѣвнѣтѣ бурѣ, страхуваніето отъ коѣто докара ми пакъ вситѣ по-напръжны обличенія на свѣсть-тѣ ми. Самитѣ ладіери ся уплашихъ, моляхъ ся Богу и имахъ смърть-тѣ неизбѣжнѣ, и едвамъ слѣдъ тысящы бѣды могохмы да ся избавимъ на сухо съ еднѣ ладіѣ, коѣто ни допрати на помощъ единъ корабъ, който случайно минаваше отъ тамо.

Слѣдъ тѣзи злочесгнѣ трѣбаше вече безъ друго да напуснѣ това поприще, което тѣй злочесто ми ся отваряше, и да ся завърнѣ на ба-